

Baltās skudras un Reformācijas diena

Lūkas evaņģēlijā 8:19-21 rakstīts:

“Bet Viņa māte un brāļi atnāca pie Viņa un nevarēja Viņam klāt tikt ļaužu dēļ. Un Viņam deva ziņu un sacīja:”Tava māte un Tavi brāļi stāv ārā un grib Tevi redzēt. Bet Viņš atbildēdams tiem sacīja:” Mana māte un mani brāļi ir šie, kas Dieva Vārdu dzird un dara.”

Ienaidnieks koka mājai, ko parasti atrod tikai tad, kad liela skāde jau nodarīta, ir – baltās skudras. Tās darbojas acīm neredzami, klusībā, un izgrauž mājas pamatus. Parasti tās atklāj tikai pēc tam, kad sabrūk grīda, siena, vai iekrīt griesti. Baltās skudras darbojas lēnām, tumsā, bet viņu postošie rezultāti parādās pēkšņi.

Mūsu mājās baltās skudras bija izgrauzušas daļu no grīdas un arī pāris durvju stenderus. No ārpuses viss izskatījās normāli, bet kad kokmateriālam pieskārs, tas sadrupa tā, ka tam varēja cauri izdurt pirkstu: visa iekšpuse kokam bija izgrauzta. Svarīgi bija apkarot tās skudras.

Kāpēc jārunā par baltajām skudrām, un it īpaši Reformācijas dienā?- Tāpēc, ka Lutera laikā” baltās skudras bija izēdušas” visus kristīgās Baznīcas pamatus. Ja Lutera laikā nebūtu nostājies par patiesību, tad stāvoklis būtu turpinājies pavisam bēdīgi.

Lutera laikā Romas katoļu Baznīca, kas bija valdošā Baznīca, bija aizgājusi tik tālu no patiesības, ka tika pārdotas pat grēka piedošanas zīmītes. Cilvēkiem tika mācīts, ka viņi par naudu var izpirkt savus grēkus. Tas bija melīgi, tā bija Dieva zaimošana. Tāpēc Lutera laikā stingri par patiesību un neuztraucās par sekām, ko viņam var nodarīt valdošā elite. Kaut arī baznīcas kungi mēģināja Lutera aplūsināt, pat nogalināt, Dievs Lutera pasargāja un spēcīgi viņu lietoja, lai sludinātu maldinātajiem cilvēkiem patiesību.

“Baltās skudras” ir tie, kas noliedz Dieva Vārda patiesību, kas to atšķaida, kas izvēlas- kurām Svēto Rakstu vietām ticēt un kurām- neticēt un tās ignorēt. Tāpēc “sāls ir atšķaidīts un nav vairs sāļš”, Dieva gaisma nespīd vairs spoži, un cilvēku saprāta gaisma, kas dod spējas atšķirt labo no ļaunā, pareizo no nepareizā, -aptumšojas, un tie “redzēdami neredz” un “dzirdēdami nedzird”. Kompromisi, vēlēšanās izpatikt cilvēkiem, būt populāriem, un savu egoistisko, merkantīlo mērķu apmierināšana- tās ir “baltās skudras”, kas izgrauž kristīgās Baznīcas pamatus, līdz tā sabrūk.

Šodien mūsu kristīgā Baznīca ir nonākusi tik pat bēdīgā stāvoklī, kā tas bija Mārtiņa Lutera laikā. “Baltās skudras” ir bijušas ļoti aktīvas, tās savairojas, un Baznīcas pamati ir izgrauzti. Biju ļoti nepatīkami pārsteigts, kad uzzināju, ka Kanādas luterāņu Baznīca oficiāli atzīst viendzimuma attiecības un iestājas par viendzimuma attiecībām. Tas ir absolūti pret Dieva Vārdu !

„Baltās skudras” ir aktīvi darbojušās, un kristīgā Baznīca ir pazaudējusi savu virzienu. Kanādas luterāņu Baznīca attaisno savu lēmumu, sakot, ka Baznīcai vienmēr vajag reformēties, un mēs tādos laikos dzīvojam. Teikuma pirmajai daļai es piekritu, bet ne otrajai. Baznīcai vienmēr vajag reformēties tanī ziņā, ka tā lūko, ka tā vienmēr stingri turas tikai pie Jēzus Kristus, tikai pie Dieva Vārda vien. Baznīcas uzdevums nekad nav bijis un nekad nebūs - piemēroties, pielāgoties cilvēkiem un iet līdzī laikiem, jo Baznīca ir pārlaicīga, mūžīgo cilvēces vērtību glabātāja.

Dieva Vārds mums skaidri saka: „Jēzus Kristus vakar un šodien tas pats, un mūžīgi” (Ebr.13:8). Jēzus nemainās un Viņa Vārds nemainās. Sabiedrības un cilvēku uzskati mainās, bet Baznīca nedrīkst skriet līdzī katrai jaunai domai vai modei. Patiesība ir patiesība, un tā nemainās. Nav mūsu uzdevums grozīt Dieva Vārdu, lai cilvēkiem tas būtu pieņemams. Mūsu uzdevums ir to sludināt un

mācīt tā, kā Dievs to ir cilvēcei devis. Dievs varēja Mārtiņu Luteru tik spēcīgi lietot, jo viņš pastāvēja uz Dieva Vārda. Mārtiņš Lutērs skaidri teica: "Še es stāvu, citādi es nevaru."

Spiediēns uz mums ar katru diēnu pieaug- atšķaidīt Dieva Vārdu un pieņēmt zemākus dzīves standartus, sadzīvojot ar kompromisiem. Mana atbilde uz to ir Apustuļa Pāvila apliecināšana: "***Jo vai tad es tagad runāju cilvēkiem pa prātam vai Dievam? Jeb vai es cenšos cilvēkiem patikt? Ja es vēl cilvēkiem censtos patikt, tad es nebūtu Kristus kalps***". (Gal.1:10)

Ja visi mūsu mācītāji tā apliecinātu un tā dzīvotu un mācītu, tad mēs noteikti apkarotu tās „baznīcas skudras”, kas mūsu Baznīcu iznīcina. Svarīgi ieklausīties vārdos, ko Pāvils raksta tieši pirms šīs apliecināšanas: "***Es brīnos, ka jūs tik drīz novēršaties no tā, kas jūs aicinājis Kristus žēlastībā, un piegriezieties citam evaņģēlijam. Un tomēr cita nav. Ir tikai kādi, kas jūs sajauc un grib pārgrozīt Kristus evaņģēliju. Bet, ja arī mēs vai kāds eņģelis no debesīm jums sludinātu citu evaņģēliju nekā to, ko esam jums pasludinājuši, lāsts pār to!***"

Šie vārdi norāda, cik nopietni apustulis Pāvils ņēma šo lietu. Interesanti, ka tie, kas tāpat kā Kanādas luterāņu Baznīca, pieņēmuši kompromisu un saka,- kaut gan mums nav vienotības saprašānā par Dieva Vārdu, mums taču jāturās pie kopējās minimālās apliecināšanas- proti,-Jēzus ir Kungs! -Tā ir viltība, jo apliecinot, ka Jēzus ir Kungs, mums pilnīgi jāpadodas Viņa autoritātei, un Jēzus un Dieva Vārds nav atdalāmi.

Šī atziņa mūs noved pie mūsu pamatteksta, kas, manuprāt, ir ļoti interesants notikums, kas runā tieši uz šo pašreizējo situāciju. Jēzus ir kādā mājā, kur Viņš māca un dziedina. Daudz ļaužu tur sanākuši. Kāds no šī cilvēku pulka pienesa Jēzum ziņas, ka Viņa māte un brāļi atrodas ārpusē un vēlas Jēzu redzēt. Jēzus reakcija ir aizraujoša: "***Mana māte un mani brāļi ir šie, kas Dieva Vārdus dzird un dara***". Mateja evaņģēlijā (12:46ff) vēl skaidrāk Jēzus to izsaka. Tur lasām: "***Kas ir mana māte un mani brāļi! Jo, kas dara mana debesu Tēva prātu, tas ir mans brālis un mana māsa un mana māte***".

Ar šiem vārdiem Jēzus pasaka, ka ar to brīdi Viņa māte un brāļi atrodas ārpus Dieva prāta, ārpus Dieva gribas, jo tā tanī brīdī arī bija; - mēs zinām no Marka evaņģēlija, ka Jēzus māte un brāļi bija atnākuši Jēzu savaldīt, jo viņi, tāpat kā arī daudzi citi ļaudis domāja, ka Jēzus ir sajucis prātā. Marka ev.3:20 mēs lasām: "***Un Viņš mājās, un ļaudis atkal sapulcējās, tā tiem nebija vaļas ne maizi ēst. Un,kad viņa piederīgie to dzirdēja, tie izgāja Viņu savaldīt. Jo tie sacīja: "Viņš ir bez prāta."***"

Jēzus, to zinādams, tādēļ teica, ka Viņa māte un brāļi ir tie, kas Dieva Vārdu dzird un dara, kas seko Tēva prātam un pilda Viņa gribu. Tas ir ļoti svarīgi. Šodien ne visi, kas sauc sevi par kristiešiem, ir īsti kristieši. Ne visas Baznīcas, kas lieto vārdu" evaņģēliski luteriskā Baznīca", ir patiesa Baznīca. Diemžēl, daudzas par tādām nevar vairs nosaukt, jo daudzas no tām aizgājušas no kristīgām pamatmācībām un ir atkāpušās no Dieva Vārda.

Nav vairs Sola Scriptura, bet scriptura un cilvēku domas un vēlmes. Nav vairs Sola Kristus, bet Kristus un vienalga, kam tu gribi ticēt. Drīz vien mēs atradīsimies pie krustceļa, un var pat būt, ka mēs tur jau esam,- kad mums būs pavisam skaidri jāizšķiras- kur mēs stāvam.Es vēlos apliecināt Jūsu priekšā kā Jūsu mācītājs: „Es stāvu uz Dieva Vārda vien!” Kā toreiz teica Jozua: „***es un mans nams,- mēs kalposim tam Kungam.***” Kā vēlāk teica mūsu Baznīcas Tēvs Mārtiņš Lutērs: "Še es stāvu." Lai laika vēji pūš, kur gribēdami, es ticu, ka Dieva Vārds ir patiesība un to nedrīkst grozīt- tam nevar ne ko pielikt, nedz ko atņemt. Ne tikai Reformācijas svētkos, bet katru diēnu no jauna mums katram vajag atjaunot savu ticību un uzticību Dievam un Viņa Vārdam. Apustulis Pāvils rakstīja Romiešu kristiešiem:

„Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlastības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu, Dievam

patīkamu upuri, lai tā ir jūsu garīgā kalpošana. Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba, kas ir labs, tīkams un pilnīgs”.

Lai mēs pastāvētu patiesībā un ticībā, tad svarīgi katru dienu no jauna sevi pilnīgi pakļaut Dievam. Atjaunoties savā garā, pieaugt saprašanā par to, kas ir Dieva griba un kas nav, par to, kas Dievam no mūsu domām un darbiem ir labs, tīkams un pilnīgs.

Noslēgumā atgādināšu Mārtiņa Lutera vārdus:” Tam Dieva Vārdam nebūs rimt, Lai trako, kam tīk trakot. Dievs neļaus savai laivai grimt, glābs savu vārdu sakot. Grib tie mūs nāvē dzīt, un mantu nolaupīt, Lai notiek Dieva prāts- tiem labums nav nekāds; Mums Debess manta paliek!

Prāvests Colvin S. MacPherson